

De com ha canviat la venda d'entrades i una història d'estiu

Opinió

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

● **El fenomen del 'ticketing'**. Ja fa molts anys que els teatres van pactar amb aleshores Caixa de Catalunya un canal de venda telefònica (Tele-Entrada) que poc després es va traslladar a internet. Sens dubte va ser una revolució, ja que més del 60 per cent de las entrades anuals es van canalitzar per aquest sistema. El fenomen ha anat creixent amb fórmules molt diferents. Per exemple, el Teatre Nacional i el Teatre Lliure van comprar un software (força car) per gestionar directament la venda i conèixer a més el perfil dels seus clients. Els sistemes han estès les seves activitats a grans recintes, com el Palau Sant Jordi, que acullen esdeveniments escènics, musicals, esportius i festivals. És el *ticketing* i entre les empreses dominants (Tisketmaster, El Corte Inglés, Entradas.com i Telentrada) n'han aparegut altres que hi aporten valor afegit i facilitat de compra amb fórmules més innovadores, com és el cas de Onebox, una plataforma multicanal enfocada a resoldre les necessitats dels promotors i compradors d'entrades amb el fet diferencial que centralitza l'aforament a la venda i no requereix la compra de cap software, ja que s'amortitza amb les entrades venudes. Internet s'imposa i lògicament cada vegada quedaran menys taquillers.

● **El misteri de l'anell d'Iffland**. El teatre alemany té una tradició que entre nosaltres seria impossible, que es manté des de fa més de dos cents anys i que donaria per fer una bona novel·la. Stefan Zweig en fa menció a la seva excepcional autobiografia *El món d'ahir*. L'origen sembla que és en el gest romàntic de l'actor August Wilhelm Iffland (1759-1818), que va encarregar set anells amb la seva efígie i els va regalar a uns amics. Només un d'aquells set anells ha perdurat des que en morir Iffland el va llegar a un altre actor que considerava el millor del món germànic. Però la tradició va tenir alts i baixos, períodes obscurs i fins i tot una desaparició misteriosa. La història no es coneix bé fins a finals del segle XIX i principis del XX, quan el va posseir l'actor berlinès Friedrich Haase, que va ser qui va documentar la història de l'anell. D'aleshores ençà el posseïdor de l'anell és qui designa el seu successor abans de morir. I aquest home és considerat el millor actor germànic. L'anell és propietat de la República d'Àustria i ara està en mans del suís Bruno Ganz, que ha dit que fins i tot el podria llegar a una actriu.

Jonas Kaufmann ahir a la terminal 1 de l'aeroport del Prat, acabat d'arribar de Munic. MANOLO GARCÍA

“M'agrada massa cantar per ser només el tenor del moment”

L'alemany Jonas Kaufmann tanca avui el Festival Castell de Peralada

El Festival de Peralada s'acomiada avui amb una de les estrelles més cobejades de l'òpera. Jonas Kaufmann posarà la seva passió a una gala lírica amb àries de Verdi, Wagner i Bizet, entre d'altres.

XAVIER CERVANTES

EL PRAT DE LLOBREGAT. Jonas Kaufmann (Munic, 1969) està acostumat a sentir que és el tenor del moment, el més versàtil, el més capacitat de la seva generació per cantar tant el repertori operístic alemany com l'italià o el francès. Tot això és cert, com es podrà comprovar avui a la gala lírica que tancarà l'edició 2012 del Festival Castell de Peralada, i en què estarà acompanyat de l'Orquestra de Cadaqués, dirigida per Jochen Rieder.

Kaufmann, apassionat i assenyat alhora, entoma la rotunditat dels elogis amb naturalitat. Diu que no es tracta de ser “el tenor del moment, sinó un tenor a llarg termini”. Reconeix que en el món de l'òpera a vegades cal tenir “una mica de sort” i sobretot “prendre les decisions correctes”. “No cal agafar el primer tren. Potser és millor el segon, encara que et porti per un camí més llarg. M'agrada massa cantar per ser només el cantant del moment”, explica.

No s'amaga darrere una falsa modestia que en el seu cas no seria creïble, i argumenta les respostes amb solidesa fins i tot quan l'entorn no és el més còmode. Ahir, tan bon punt va baixar de l'avió que el portava de Munic a Barcelona, amb barba de més d'un parell dies i visiblement

afectat per la calor i els estralls d'una agenda aclaparadora, el tenor va dedicar gairebé una hora a atendre la premsa catalana en una sala del mateix aeroport.

Tot i ser una estrella de l'òpera cobejada pels principals teatres del món, Kaufmann no sembla que visqui en una bombolla. Quan se li demana si la crisi afecta l'òpera, activa un discurs de defensa de la cultura que va més enllà de l'interès gremial. “A Europa hi ha una gran crisi que afecta tot el que depèn dels diners públics. A Alemanya, on els danys no són tan dramàtics, hi ha tants teatres d'òpera que el més probable és que la meitat hagin de tancar. Però la gran pregunta que cal fer és: quin és el resultat

Europa
“Retallar en cultura i educació és retallar el futur de les noves generacions”

de prendre segons quines decisions? La història demostra que la cultura és necessària. Retallar en cultura i educació és retallar el futur de les noves generacions”, diu Kaufmann, que “lamentaria” que es fessin passos enrere. “Confio que no passi, perquè, si no, d'aquí 25 anys no aniria ningú als museus o als teatres i es perdria una generació. Les retallades han de ser racionals, i no es pot retallar en tot”, diu amb contundència.

El més important és la veu

La posició de Kaufmann també és contundent en el conflicte entre les exigències d'alguns directors escènics i la responsabilitat del cantant. “El més important és el rendiment vocal”, afirma sense dubtar. Considera que no cal que “tot sigui transgressor i brutal”. Admet que cada generació adapti les òperes als nous temps, sempre que no es faci “una cosa completament diferent simplement per satisfer l'ego del director”. “Puc córrer per l'escenari i que el públic escolti la meva respiració, però el resultat vocal no serà bo. No som actors de prosa, som cantants”, diu.

Saber dir que no també forma part del seu ideari. Ell, que domina com ningú diferents repertoris, ara com ara coneix els límits de la seva versatilitat i encara té papers per als quals no se sent preparat, com l'Otel·lo de Verdi. “No tinc prou experiència. És millor que abans faci altres papers de Verdi”, diu. ■

De Verdi a Wagner passant per Bizet

“El repertori de la gala que oferiré a Peralada serà representatiu de la meua carrera”, diu Kaufmann. El programa, dividit en dues parts, comença amb l'obertura de *La força del destí* de Verdi i acaba amb *In fernem land* del *Lohengrin* wagnerià. Entremig, àries de Ponchinel·li, Puccini, Zandonai, Bizet, Mascagani, Rossini i Giordano: tot un *tour de force*. “La principal dificultat d'una gala lírica és que has de cantar papers i músiques diferents, però per al públic té l'avantatge que és més lleugera que una obra sencera, i pot ajudar la gent a entrar a l'òpera i a anar als teatres”, explica Kaufmann.